

o nekalé soutěži, nepadá na váhu, protože o tom rozhodují docela jiné normy, právě tak jako nelze na př. tu řešiti, zda lze používání takových spojek schvalovati s hlediska jazykové čistoty. Tu jde výlučně o předpisy zákona o nekalé soutěži, a to o předpis § 1 cit. zákona, jak správně oba nižší soudy poznaly. Proto nelze přihlížeti k úvahám prvního soudu o tom, zda lze ono poznačení schvalovati s hlediska stavovského a zda by mohlo snad takové spojování — třeba nikoli právě toto spojení, jež je předmětem žaloby, — vésti k zesměšnění akademických titulů. Nemají-li však oba nižší soudy v zásadě námitek proti tomu, by se i v obchodním styku a i při reklamě nepoužívalo akademických titulů, pokud nositelé mají na ně nárok, jde skutečně jen o sdružení dvou nezávadných výrazů, v němž soudy vidí závadu, protože jinak upozorňování na zvláštní odborné vzdělání a na odbornou způsobilost je zajisté obsaženo také při takovém způsobu inserování, kde k vytýkanému sdružení nedošlo a kde by tedy nižší soudy proti němu neměly námitek, třeba by šlo také jenom o prodej hotových strojů a jejich montáž. Dovolací soud má za to, že ani v obchodě a dokonce ani při montáži odborné technické vzdělání a technické znalosti nejsou bez významu, ba že jak obchodníci s technickými odbornými studii a zkušenostmi, tak také kupující obecenstvo mohou míti na tom oprávněný zájem, by se na tyto mimořádné znalosti upozornilo tam, kde upozornění odpovídá pravdě. Třeba nebylo zvláštního titulu inženýrského a zvláštního studia pro obor kinematografie, přece zajisté je tento obor součástí vyšší skupiny strojího inženýrství, nehledíc k tomu, že vědecká práce žalovaného, jež byla předpokladem titulu doktorského, byla z tohoto užšího oboru. Nelze míti s hlediska soutěže námitek proti tomu, by obchodník technicky vzdělaný nezbudil pozornost obecenstva poukazem na toto vzdělání, což je právě účelem reklamy, a nestačí s hlediska zákona o nekalé soutěži k zákazu, že snad se upozornění stalo formou po jiné stránce nevhodnou, není-li volený způsob sám o sobě nemravný a proto nepřijatelný (na př. nemravná vyobrazení a pod.). Tomu tak v souzeném případě není. Proto bylo dovolání vyhověti, aniž bylo třeba zkoumati, zda bylo jednání žalovaného způsobilé poškoditi soutěžitele.

Čís. 12203.

Návrh na povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva bez udání, zda je navržen vklad, či záznam, jest jako nedostatečný zamítnouti. Předběžné vyřízení návrhu nařízením opravy podle §§ 84 c. ř. s., 78 ex. ř. nemá tu místa.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, R II 433/32.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Vymáhající věřitel navrhl exekuci vnuceným zřízením práva zástavního, aniž udal, zda navrhuje vklad, či záznam. Nemohlo proto býti návrhu vyhověno podle § 88 ex. ř. a podle předpisů knihovního zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs je na omylu, míně, že tu platí jen ustanovení exe-
kučního řádu. Naopak platí tu také předpisy knihovního zákona, zákona
to přísně formálního (§ 88 druhý odstavec ex. ř.). Také je na omylu do-
volací rekurs, uváděje, že případná formální vada mohla býti podle § 84
c. ř. s. a § 78 ex. ř. opravena. Tomu brání předpis § 95 kn. zák. Jak již
řečeno, jest knihovní zákon zákonem přísně formálním. Nařizuje v § 85
druhý odstavec, že v žádosti musí býti přesně udáno, co má býti v knize
pozemkové zapsáno, a v § 96 uvádí, že nesmí býti povoleno nic více a
nic jiného, než strana žádala; musí zejména býti udáno, zda se žádá
vklad či záznam (§ 8 čís. 1 a 2 kn. zák.). Knihovní soudce není oprávněn,
by návrh doplňoval nebo teprve výkladem návrhu se dohadoval,
co má býti v knize zapsáno, i kdyby byl výklad sebe více nasnadě. Platí
to pro tento případ tím spíše, že exekuční titul (rozsudek) byl vzat v od-
por (ovšem jen vymáhající stranou) a to odvoláním i dovoláním, a že do-
volání dosud není vyřízeno. Nebylo by lze odvolávaní se na § 87 ex. ř.,
který ovšem nemluví o knihovním vkladu, ale jen proto, že se vztahuje
na nemovitosti jak v knihách zapsané (§§ 88—89) tak v knihách neza-
psané (§ 90 a další ex. ř.). Pro onen případ platí jen § 88 ex. ř., který
již vklad výslovně jmenuje.

Čís. 12204.

**Most, jež zřídil soukromník se svolením příslušného správního úřadu
svým nákladem na veřejném statku s úmyslem, že tam nemá zůstatí na
vždy, není příslušenstvím veřejného statku, nýbrž předmětem samostat-
ným. Ten, kdo zřídil most z vlastního materiálu, stal se i vlastníkem
mostu. K převodu vlastnického práva k mostu se vyžaduje také, by li-
stina mající náležitosti §§ 432 a 433 obč. zák. byla uložena u soudu.**

**Žaloba zápůrčí jest přípustná i z domnělého vlastnictví k ochraně
bezelstného a pořádného držení.**

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, R II 472/32.)

Přes říčku L. v J. ve Slezsku jest dřevěný most vystavěný roku 1878.
Řečiště jest veřejným statkem, i cesty k mostu s obou stran jsou veřej-
ným statkem. Žalobce, tvrdě, že most jest jeho vlastnictvím, domáhal se
na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalovaným nepřisluší právo
jezdití po mostě a že žalovaní jsou povinni upustiti v budoucnu od jízdy
po mostě. Procesní soud své stolice žalobu zamítl, ne-
vzav za prokázáno, že most jest ve vlastnictví žalobcově. O d v o l a c í
s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vy-
čkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Odvolatelka
označila svou žalobu jako negatorní. Podle § 523 obč. zák. musí tudíž
žalobkyně dokázati své vlastnictví k věci a osobování si práv žalova-
nými. Odvolací soud připustil a provedl důkaz ověřenou kupní smlou-
vou ze dne 11. června 1929 a zjistil na jejím podkladě, že dnešní žalující
strana nabyla mostu touto smlouvou. Tím není vzhledem k všeobec-